

ГОТОВНІСТЬ ДО ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЯК ОЗНАКА РОЗВИТКУ МОТИВАЦІЇ ДО НЕПЕРЕРВНОЇ ОСВІТИ

У статті розкрито значення готовності щодо інноваційної діяльності, яка є показником здатності до нетрадиційного розв'язання освітніх проблем, використання та розповсюдження новацій педагогічної науки, як ознаки розвитку мотивації до неперервної освіти.

Метою статті є аналіз досліджень щодо вивчення проблематики інноваційної діяльності, інновацій в освіті, інноваційного розвитку. Розглянувши низку трактувань, з'ясувати сутність цих понять та обґрунтувати положення щодо готовності до інноваційної діяльності як ознаки розвитку мотивації до неперервної освіти.

Методологічною основою статті є філософські, психологічні, педагогічні теорії та положення, що розкривають концептуальні підходи щодо досліджуваної проблематики.

Наукова новизна полягає у визначенні сутності механізмів процесу розвитку готовності до інноваційної діяльності, впровадження новацій у педагогічну науку, як показника розвитку мотивації до неперервної освіти.

Висновки. Сьогодні зразковою вважається така модель інноваційного навчання яка поєднує активну участь студентів у навчальному процесі, можливість застосування на практиці отриманих знань, використання різноманітних форм навчання, різноманіття викладення концепцій та навчального матеріалу, підхід до процесу навчання як до колективної роботи, наголошення на власне процесі навчання, а не на простому запам'ятовуванні отриманої від викладача інформації. Інноваційне навчання, окрім іншого, визначається: наявністю орієнтації щодо розвитку особистості студента як головної освітньої мети; формуванням такого типу організації мотиваційної сфери майбутнього вчителя, яка сприяє утворенню нової особистісної позиції через мотиви самоактуалізації та самопізнання; формуванням готовності до професійної педагогічної діяльності та розвитку творчого мислення, до використання нових видів спілкування та діяльності, переходом від навчання до формування здатності щодо власного професійного та особистісного зростання, неперервної освіти.

Ключові слова: мотивація, інновації, інноваційна діяльність, інноваційний розвиток, студент.

Соціокультурні та економічні зміни, що відбуваються сьогодні в Україні, ведуть до докорінного перегляду усіх соціальних механізмів, що, у свою чергу вимагає перетворення системи освіти, яка є одним з основоположних чинників оновлення всіх аспектів життєдіяльності сучасного суспільства. Неперервний розвиток суспільства, а отже і постійне оновлення інформації, перш за все наукової, поява інноваційних педагогічних технологій, все це обумовлює необхідність у неперервному зростанні педагогічних працівників. Професійне зростання майбутнього педагога, що є дієвим механізмом його професійного становлення, набуває значущості у процесі розвитку мотивації щодо неперервної освіти, ознакою якого є готовність до інноваційної діяльності.

Аналіз актуальних досліджень та публікацій. У психолого-педагогічних теоріях сьогодення готовність розглядається з точки зору готовності до діяльності. Як психологічний феномен готовність вивчали А. Танюшкін, М. Дяченко, Л. Кандибович, В. Моляко, Л. Нерсисян. Готовність викладача до педагогічної роботи досліджували А. Деркач, Г. Костюк, В. Моляко, А. Петченко, В. Сластьонін, О. Ярошенко. Готовність до певних видів діяльності досліджували Л. Кандибович, М. Дяченко, В. Мясіщев, Ф. Іващенко, М. Левітов, А. Гандюшкін, К. Платонов, А. Хоменко. Дослідження проблематики мотивації є одним з визначальних у педагогіці та психології.

Навчальну мотивацію як компонент навчальної діяльності досліджували В. Асєєв, Л. Божович, Л. Виготський, Н. Зубалій, А. Маркова, А. Кузьмінський, М. Скаткін, О. Савченко, Г. Щукіна. Проблематику вибору професії і мотивації досліджували С. Льїн, І. Кон, Л. Божович, К. Платонов,

Е. Клімов, Е. Зеер. Розглядаючи проблематику педагогічної інноватики, Н. Юсуфбекова, О. Арламов, В. Журавльов поняття педагогічних новацій співвідносили з категоріями прогрес, позитив, користь, сучасність. К. Баханов, О. Канарська, М. Кларін, Л. Подимова у своїх дослідженнях розглядали впровадження у навчання інноваційних моделей. Прогресивним технологіям навчання та досвіду їх впровадження у процес навчання, загально-теоретичній та науково-практичній проблематиці інноваційної парадигми у вищій освіті присвячено студії А. Алексюка, І. Доброскок, В. Кременя, С. Пролесєва, П. Сауха. Однак чимало аспектів щодо готовності до інноваційної діяльності як ознаки розвитку мотивації до неперервної освіти потребують подальшого опрацювання.

Метою статті є аналіз досліджень щодо вивчення проблематики інноваційної діяльності, інновацій в освіті, інноваційного розвитку. Розглянувши низку трактувань, з'ясувати сутність цих понять та обґрунтувати положення щодо готовності до інноваційної діяльності як ознаки розвитку мотивації до неперервної освіти.

Методологічною основою статті є філософські, психологічні, педагогічні теорії та положення, що розкривають концептуальні підходи щодо досліджуваної проблематики.

Наукова новизна полягає у визначенні сутності механізмів процесу розвитку готовності до інноваційної діяльності, впровадження новацій у педагогічну науку, як показника розвитку мотивації до неперервної освіти.

Результати дослідження. Під час навчання у ЗВО відбувається зміщення мотивації з навчальної діяльності до мотивації професійного вдосконалення майбутнього спеціаліста, що здійснюється у процесі розвитку педагогічної діяльності студента. Останній пов'язаний з оновленням змістовних характеристик освітнього процесу, що дозволяє здійснювати поступовий перехід від навчальної діяльності до професійної. Механізм розвитку діяльності передбачає, що дії студента, на перших етапах навчання у ЗВО, ґрунтуються на тих опорах, які були надані викладачем. Пізніше значення цих опор зменшується до повної їх відсутності, коли дії базуються виключно на внутрішньому контролі.

У розвитку професійної мотивації студентів можна виділити кілька етапів. На першому етапі, рівень сформованості професійної мотивації у студентів залежить від відповідності очікувань студентів реаліям навчання у ЗВО та майбутній професійній діяльності. На наступному, головним критерієм стає навчальна позиція студента. На третьому етапі у майбутнього педагога виникає усвідомлена потреба реалізації отриманих знань у професійній діяльності. На останньому етапі відбувається спрямування на внутрішні мотиваційні структури, а критерієм сформованості професійного рівня мотивації стає усвідомлення індивідуального стилю професійної діяльності. У процесі навчання досягти цього рівня досить складно. Отже, та сукупність факторів, що визначає цілеспрямовану активність поведінки, щодо обраної професії та стійкий інтерес до неї, є професійною мотивацією, яка у подальшій професійній діяльності буде визначати її успішність та стратегію професійного розвитку [5, 15].

У процесі оволодіння професією мотиви змінюються та набувають нового змісту. Сформувати власну мотиваційну систему, в основі якої лежать професійні мотиви і прагнення, студенту дозволяє усвідомлена потреба пізнання змісту професії педагога та професійного розвитку, запровадження педагогічних новацій. Розвиток мотивації до неперервного професійного зростання у майбутнього педагога є процесом неперервним, динамічним, цілісним, який полягає у формуванні внутрішньої готовності та внутрішньої потреби у особистісному перетворенні, зростанні, у здатності до актуалізації творчого потенціалу, формуванні впродовж життя індивідуальної професійної стратегії. У разі орієнтації майбутнього педагога на інноваційні освітні технології, на реалізацію потреби щодо творчої самостійної роботи, розвиток визначеної мотивації буде відбуватись ефективніше. Отже, мотивацію у майбутніх вчителів до неперервного професійного розвитку доречно розглядати з огляду на готовність щодо інноваційної діяльності яка є показником здатності до нетрадиційного розв'язання освітніх проблем, використання та розповсюдження новацій педагогічної науки. Загалом, на інноваційному підході ґрунтується розвиток творчого педагога.

Поняття «інновація» з латинської перекладається як оновлення, змінення. Інновація в освіті є нововведенням, що реалізується у змісті, прийомах, формах навчання та виховання. Інноваційний розвиток освіти визначається комплексом створення та запровадження організаційних та змістових новацій, розвитком низки факторів та умов, що є необхідними для «нарощування інноваційного потенціалу освітньої системи» [1, 16]. Серед іншого інновації реалізуються в організаційній структурі закладів освіти. Сьогодні, коли Україна приєднується до європейського освітнього простору, серед іншого, перед вітчизняною вищою школою стоять завдання підняття освіти на рівень передового Європейського досвіду, забезпечення, на рівні європейських стандартів, якості підготовки майбутніх учителів та розвитку системи неперервної освіти [4]. Серед пріоритетних напрямків вказані також розробка та запровадження освітніх інновацій.

Поняття інноваційне освітнє середовище університету, слід розуміти як цілісність теоретичного освітнього простору та практики. Основою такого середовища є методи і засоби формування та розвитку інтелектуальних якостей особистості. Потрібно також зауважити, що інновації не можливі без наявності творчого простору та тієї атмосфери інтелектуального пошуку які притаманні українським ЗВО, адже тільки таке середовище може гарантувати майбутньому вчителю можливість розкриття його творчого потенціалу, досягнення поставлених цілей, успішний розвиток, як професійний так і особистісний.

Ю. Завалевський вказує, що сутність інноваційної діяльності полягає в оновленні педагогічного процесу та запровадженні новацій у традиційну систему, а суб'єктом процесу інновації є педагог-новатор [9]. Інноваційну діяльність майбутнього педагога має характеризувати відмова від стереотипного мислення, штампів, творчий підхід до навчання, індивідуальна спрямованість та вихід за рамки існуючих нормативів. Новаціями у педагогіці є новітні ідеї, технології, методи, а також прогресивні елементи педагогічного процесу або комплекс цих елементів, які надають можливість ефективно вирішувати завдання освіти. Підготовка до інноваційної діяльності є умовою розвитку мотивації до неперервного професійного розвитку. Педагог має бути здатним не тільки до засвоєння, а й до розробки новітніх технологій у педагогіці. Студент має усвідомлювати цінність особистісного та професійного розвитку. Задля розуміння цінності професійного та особистісного розвитку необхідна цілеспрямована робота щодо зміни професійної свідомості. Для плідного творчого розвитку майбутнього вчителя, уже у ЗВО необхідні умови особистої свободи, можливість свободи вибору, наявність власної позиції, яка робить педагогічну діяльність творчою [11]. Важливо зауважувати на необхідності орієнтації педагогічного процесу на людину, як на його головну дійову особу. І викладач, і студент мають бути творцями інноваційного процесу. Підготовка майбутнього вчителя до інновацій, а отже і до післявишівської активності щодо професійного розвитку, буде успішною у разі досягнення нової якості вищої освіти, яка б відповідала європейським стандартам, що можливо за умови вироблення нової стратегії діяльності. Така стратегія повинна ґрунтуватись на розвитку потреб у виявленні творчого начала особистості, адже сучасний педагог має не тільки досконало володіти своїм предметом, а виробляти ідеї та втілювати їх у педагогічну практику, займатись дослідницькою діяльністю. Підвищення якості освіти передбачає перетворення у середині ЗВО, а саме модернізаційні зміни у змісті та формах організації навчального процесу у бік індивідуалізації освітньої взаємодії. Впровадження інновацій в освіті потребує змін якості змісту та спрямованості навчання у закладах вищої освіти. Метою цих змін є формування мотиваційної готовності у майбутніх вчителів до роботи в умовах інновацій в освітньому процесі, а отже і готовності до розвитку [8, 70].

І. Гавриш зазначає, що процес становлення студентів, як суб'єктів інноваційної професійної педагогічної діяльності має носити цілісний характер з орієнтацією на формування у них готовності створювати та запроваджувати освітні інновації [6, 18–22]. Визначальним фактором готовності майбутнього педагога до інноваційної діяльності є особливості її перебігу, враховуючи, що професійні педагогічні якості проявляються саме у діяльності. Структура інноваційної діяльності є багатокомпонентною. Так, знайомство з варіантами інноваційної діяльності, переробка та перевірка у дії цих варіантів, а також привнесення новизни належать до складових креативного компоненту інноваційної діяльності. Процесуальний компонент включає опрацювання освітніх проєктів та прийняття рішення щодо використання новацій, реалізацію цих новацій у процесі використання, контроль та корекцію інноваційних технологій. У сприйнятті педагогічних новацій полягає мотиваційно-ціннісний компонент.

Мотивація щодо професійного зростання у процесі неперервної освіти розвивається через осмислення необхідності здійснення новацій, яка, серед інших, є структурним компонентом інноваційної діяльності. Отже, інноваційне середовище університету має гарантувати студентові успішний професійний та особистісний розвиток, розкрити творчий потенціал. Педагогічна творчість тут характеризується як знаходження нових способів вирішення педагогічних задач, нестандартних, але раціональних прийомів щодо взаємодії вчителя з учнем, які використовуються на практиці у роботі педагога, адже творчий педагог має оптимізувати педагогічну діяльність, оскільки саме це веде до виникнення власної творчості [14, 6–9].

Л. Козак зазначає, що до інноваційних технологій належать наступні: запровадження у лекційні курси методології та методики науково-дослідницького пошуку; проведення науково-дослідних занять; спрямування навчальної, виробничої, асистентської практики на інноваційну діяльність майбутнього педагога; орієнтація різних форм науково-дослідної роботи студентів на пошук та засвоєння інноваційних ідей; використання для оцінки та аналізу проведеної роботи, з огляду на її інноваційний характер, конференцій та інших форумів. Дослідниця зауважує, що інноваційні технології навчання, мають спрямовуватись, у першу чергу, на переорієнтацію з інформаційної на організаційну діяльність викладача [10].

Інноваційне навчання є реакцією системи освіти на зміну її цілей, що є результатом переходу суспільства на вищий щабель його розвитку. Інноваціями вважають тільки ті нововведення які підвищують ефективність педагогічної діяльності. Отже, вони є підґрунтям для підняття якості навчання та підвищення його ефективності. Оволодіваючи та застосовуючи інновації викладач повинен аналізувати передовий досвід педагогів-новаторів, вивчати спеціалізовану літературу, запроваджувати у свою роботу нові техніки та методики. Для того щоб реалізувати завдання інноваційної освіти викладач має мотивувати студента до роботи яка проводиться групою, до різних видів пізнавальної діяльності, стимулювати студентів до вільного висловлення власної думки, використовувати, у своїй роботі, спрямовані на окремого студента форми і методи організації навчальної роботи. Крім того викладач має активізувати такі складники пізнавальної самостійності як вольовий, змістовний, мотиваційний компоненти [2, 145]. У свою чергу від студента, робота щодо оволодіння інноваційними освітніми технологіями, потребує внутрішньої мотиваційної готовності до власного перетворення. Умовою

успішного застосування інноваційних технологій у майбутньому є усвідомлення на особистісному рівні їх значущості та необхідності, сформованість готовності до їх реалізації. Процес формування готовності до інноваційної діяльності є досить складним та багатограним, а отже розпочинати його доречно та необхідно саме в університеті. Сформованість мотиваційної готовності студента до інноваційної діяльності, серед іншого, визначається наявністю професійних орієнтацій та стійких мотивів, інноваційного потенціалу, умінням конструювати та проектувати, потребою у самовираженні та вдосконаленні. Для осмислення майбутнім вчителем його досвіду новатора важливим є ставлення студента до інноваційної діяльності, як до зміни, перетворення у першу чергу власного погляду, адже сучасний педагог-новатор має бути готовим до переорієнтації мислення, зміни вимог до освітнього процесу, до вдосконалення та розвитку [12].

Сьогодні у педагогічній практиці найчастіше використовуються структурно-логічні, інтеграційні, ігрові, тренінгові, діалогові освітні технології, технології дистанційного навчання, навчання-дослідження, розвивального навчання. Структурно-логічні технології полягають у забезпеченні через поетапну організацію системи навчання, основуючись на виборі змісту, форм, методів та засобів навчання, послідовності постановки, подальшого розв'язання та діагностування результатів дидактичних задач. Інтеграційні – забезпечують взаємопроникнення, на рівні інтегрованих навчальних курсів, міжпредметних знань та вмінь, видів діяльності, навчальних тем. Ігрові технології полягають у використанні ділових та ролевих ігор, індивідуальних тренінгів, імітаційних вправ у процесі яких утворюються уміння розв'язання завдань, основуючись на компромісному виборі. Тренінгові технології – у використанні психологічних тренінгів інтелектуального розвитку, розв'язанні управлінських завдань, спілкуванні. Діалогові технології є найбільш використовуваними серед інших форм і методів навчання та побудовані на взаємодії суб'єкт-суб'єктного рівня – студент-викладач, студент-автор, викладач-автор [3]. Технології дистанційного навчання ґрунтуються на принципі самостійного навчання майбутніх педагогів. У разі дистанційного навчання викладач дистанційно віддалений від студента, але останній має можливість комунікації, діалогу за допомогою інтерактивних технологій. Технологія навчання-дослідження має на меті формування у студентів навичок до дослідницької діяльності. Технологія розвивального навчання розвиває у студентів здатність до творчого мислення, навчання, власного вдосконалення [13].

Висновки. Сьогодні зразковою вважається така модель інноваційного навчання яка поєднує активну участь студентів у навчальному процесі, можливість застосування на практиці отриманих знань, використання різноманітних форм навчання, різноманіття викладення концепцій та навчального матеріалу, підхід до процесу навчання як до колективної роботи, наголошення на власне процесі навчання, а не на простому запам'ятовуванні отриманої від викладача інформації [15, 112–121]. Інноваційне навчання, окрім іншого, визначається: наявністю орієнтації щодо розвитку особистості студента як головної освітньої мети; формуванням такого типу організації мотиваційної сфери майбутнього вчителя яка сприяє утворенню нової особистісної позиції через мотиви самоактуалізації та самопізнання; формуванням готовності до професійної педагогічної діяльності та розвитку творчого мислення, до використання нових видів спілкування та діяльності, переходом від навчання до формування здатності щодо власного професійного та особистісного зростання, неперервної освіти [7].

References

1. Баденко І. Використання інтерактивних форм роботи з педагогами дошкільного закладу. *Таврійський вісник освіти*. № 4(48). 2014. С. 53–59.
Badenko I. (2014) Vykorystannia interaktyvnykh form roboty z pedahohamy doshkilnoho zakladu [Use of interactive forms of work with teachers of pre-school establishments]. *Tavriiskyi visnyk osvity – Taurian Journal of Education*, 4. pp. 53–59.
2. Біла книга національної освіти України : кол. монографія. Київ, 2010. 342 с.
Bila knyha natsionalnoi osvity Ukrainy [White Book of National Education of Ukraine]. (2010) Kyiv, Ukraine: Informatsiini systemy.
3. Брусенцева О. Впровадження інноваційних педагогічних технологій як складова розвитку вищої освіти в сучасних умовах. *Теорія та методика управління освітою*. 2010. № 4. С. 154–162
Brusientseva O. (2010) Vprovadzhennia innovatsiinykh pedahohichnykh tekhnolohii yak skladova rozvytku vyshchoi osvity v suchasnykh umovakh [Introduction of innovative pedagogical technologies as a component of the development of higher education in modern conditions.]. *Teoriia ta metodyka upravlinnia osvitoiu – Theory and methodology of education management*, 4, pp. 154–162.
4. Вакуленко В. Види інновацій в освіті та їх класифікація [Електронний ресурс]. *Вісник Національної академії Державної прикордонної служби України*. № 4. 2010 URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vnadps_2010_4_4
Vakulenko V. (2010) Vidy innovatsii v osviti ta yikh klasyfikatsiia [Types of innovations in education and their classification]. *Visnyk Natsionalnoi akademii Derzhavnoi prykordonnoi sluzhby Ukrainy – Bulletin of the National Academy of the State Border Guard Service of Ukraine*, 4. Retrieved from URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vnadps_2010_4_4

5. Воронкова Н. Ю. Динамика развития профессиональной мотивации студентов новых специальностей в процессе вузовской подготовки : автореф. дис. ... канд. психол. наук. Нижний Новгород, 2008. 24 с.
Voronkova N. YU. (2008) Dinamika razvitiya professionalnoy motivatsii studentov novykh spetsialnostey v protsesse vuzovskoy podgotovki [Dynamics of development of professional motivation of students of new specialties in the process of university training]. Extended abstract of candidate's thesis. Nizhny Novgorod, Russia.
6. Гавриш І. Теоретико-методологічні основи формування готовності майбутніх учителів до інноваційної професійної діяльності : автореферат дис. ... доктора пед. наук Луганськ. 2006. 22 с.
Havrysh I. (2006) Teoretyko-metodolohichni osnovy formuvannya hotovnosti maibutnikh uchyteliv do innovatsiinoi profesiinoi diialnosti [Theoretical and methodological foundations of forming the readiness of future teachers for innovative professional activities]. Extended abstract of Doctor's thesis. Lupansk, Ukraine.
7. Дубасенюк О. Інноваційні навчальні технології – основа модернізації університетської освіти. Освітні інноваційні технології у процесі викладання навчальних дисциплін: Зб. наук.-метод. праць. Житомир: Вид-во ЖДУ. 2004. С. 3–14.
Dubaseniuk O. (2004) Innovatsiini navchalni tekhnolohii – osnova modernizatsii universytetskoï osvity [Innovative educational technologies – the basis of the modernization of university education]. *Osvitni innovatsiini tekhnolohii u protsesi vykladannia navchalnykh dystsyplin: Zbirnyk naukovo-metodychnykh prats. Zhytomyr: Vydavnytstvo ZhDU – Educational Innovative Technologies in the Process of Teaching of Educational Disciplines: Collection of Scientific and Methodical Works*. Zhytomyr, Ukraine: ZHDU Publishing House, pp. 3–14.
8. Дубасенюк О. Упровадження освітніх інновацій в системі вищої освіти. Інновації у вищій освіті: проблеми, досвід, перспективи: монографія. Житомир: Вид-во ЖДУ ім. Івана Франка, 2011. 444 с.
Dubaseniuk O. (2011) *Uprovadzhennia osvitykh innovatsii v systemi vyshchoï osvity. Innovatsii u vyshchii osviti: problemy, dosvid, perspektyvy [Implementation of educational innovations in the system of higher education. Innovation in Higher Education: Problems, Experience, Perspectives]*. Zhytomyr, Ukraine: Vydvo ZhDU im. Ivana Franka.
9. Завалевський Ю. Сутність інноваційної педагогічної діяльності. *Педагогічний дискурс*. 2014. № 17. С. 63–70.
Zavalevskiy Yu. (2014) Sutnist innovatsiinoi pedahohichnoi diialnosti [The essence of innovative pedagogical activity]. *Pedahohichni dyskurs – Pedagogical discourse*, 17, pp. 63–70.
10. Козак Л. Дослідження інноваційних моделей навчання у вищій школі. *Освітологічний дискурс*, 2014. № 1(5). С. 85–107.
Kozak L. (2014) Doslidzhennia innovatsiinykh modelei navchannia u vyshchii shkoli [Research of innovative models of higher education education]. *Osvitlohichni dyskurs – Educational discourse*, 1 (5), pp. 85–107.
11. Леонтьев А. Н. Потребности, мотивы и сознание. Мотивы и сознание в поведении человека: XVIII Международный психологический конгресс. Москва, 1966. С. 5–12.
Leontyev A. N. (1966) Potrebnosti, motivy i soznaniye [Needs, motives and consciousness]. *Motivy i soznaniye v povedenii cheloveka: XVIII Mezhdunarodnyu psikhologicheskii kongress – Motives and consciousness in human behavior: Proceedings of the 10th International Psychological Symposium*. Moscow, Russia. pp. 5–12.
12. Огієнко О. Формування готовності до інноваційної діяльності як важлива складова професійної підготовки майбутнього вчителя. *Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології*. 2013. № 7 (33). С. 154–162.
Ohienko O. (2013) Formuvannya hotovnosti do innovatsiinoi diialnosti yak vazhlyva skladova profesiinoi pidhotovky maibutnoho vchytelia [Formation of readiness for innovation as an important component of the future teacher's professional training]. *Pedahohichni nauky: teoriia, istoriia, innovatsiini tekhnolohii – Pedagogical sciences: theory, history, innovative technologies*, 7, pp. 154–162.
13. Подковко Х. Інноваційні технології навчання в контексті компетентнісного підходу в освіті. *Медицина освіти*. 2016. №1. С. 41–43.
Podkovko Kh. (2016) Innovatsiini tekhnolohii navchannia v konteksti kompetentnisnoho pidkhodu v osviti [Innovative learning technologies in the context of a competent approach in education]. *Medychna osvita – Medical education*, 1, pp. 41–43.
14. Поляков А. О. Педагогічні умови мотивації професійного зростання студентів педагогічних університетів у процесі неперервної освіти : автореф. дис... канд. наук. Харків, 2008, 23 с.
Poliakov A. O. (2008) Pedahohichni umovy motyvatsii profesiinoho zrostantia studentiv pedahohichnykh universytetiv u protsesi neperervnoi osvity [Pedagogical conditions of motivation of professional growth of

students of pedagogical universities in the process of continuous education]. Extended abstract of candidate's thesis. Kharkiv, Ukraine.

15. Франкл В. Человек в поисках смысла: Сборник. Москва: Прогресс. 1990. 368 с.
Frankl V. (1990) Chelovek v poiskakh smysla [People in search of meaning]. Moscow, Russia: Progress.
16. Химинець В. Науково-методичні засади створення інноваційного середовища в освітньому просторі карпатського регіону. *Гірська школа українських карпат*. 2013. № 8-9. С. 326–330
Khymynets V. (2013) Naukovo-metodychni zasady stvorennia innovatsiinoho seredovyscha v osvithnomu prostori karpatskoho rehionu [Scientific and methodical principles of creating an innovative environment in the educational space of the Carpathian region]. *Hirska shkola ukrainskykh karpats – Mountain School of Ukrainian Carpathians*. 8-9, pp. 326–330.

Sahach O.

ORCID ID <http://orcid.org/0000-0002-4504-3405>

PhD in Historical Sciences

Assistant Professor of Psychology and pedagogy department,
Chernihiv Regional Institute of Postgraduate
Pedagogical Education of K. D. Ushynskiy
(Chernihiv, Ukraine) E-mail: Oksmos78@ukr.net

READINESS FOR INNOVATIVE ACTIVITY AS A SIGN OF THE DEVELOPMENT OF MOTIVATION FOR CONTINUING EDUCATION

It is revealed in the article the meaning and the essence of such concepts as innovation, innovative development, innovative educational environment, innovative activity, innovative technologies, and innovative learning. It is highlighted the importance of readiness for innovative activity, which is an indicator of the ability to solve unconventional educational problems, the usage and the dissemination of innovations in pedagogical studies as features of the development of motivation for continuing education.

The purpose of the article is to analyze research on such issues as innovative activity, innovation in education, innovative development and, considering a number of interpretations, to find out the essence of these concepts and to substantiate the provisions of readiness for innovative activity as indicator of the development of motivation to continuous education.

The methodological basis of the article is the philosophical, psychological, pedagogical theories and regulations that reveal the conceptual approaches to the studied problem.

Academic novelty consists in determining the essence of the mechanisms of the development process of readiness for innovation and in implementation of innovations into pedagogical studies as an indicator of the development of motivation for continuous studying.

Conclusion. Nowadays, the perfect model of innovative learning combines the active participation of students in the learning process, the possibility of applying knowledge gained in practice, the usage of various forms of learning, the diversity of concepts and teaching materials, the approach to the learning process as a collective work, the emphasis on the process of learning, but not only on the simple memorization of the information received from the teacher. Among other things, innovative learning is determined by: the presence of orientation towards the development of the student's personality as a main educational goal; the formation of such a type of organization in the motivational sphere of the future teacher, which promotes the creation of a new personal position through the motives of self-actualization and self-knowledge; the formation of readiness for professional pedagogical activity and the development of creative thinking, the usage of new types of communication and activities, the transition from education to the formation of the ability to acquire the own professional and personal growth in a process of continuing education.

Key words: motivation, innovation, innovative activity, innovative development, student.

Стаття надійшла до редакції 17.04.2019 р.

Рецензент: доктор педагогічних наук, професор С. О. Жила